

A klasszikus, fekete-fehér filmekben - gondoljanak a Casablanca zárójelenetére, ahol Humphrey Bogart az éjszakai repülőtéren lelövi a német parancsnokot - hangsúlyozottan végzetszerű, de bájosan puritán, már-már gyermeteg volt a gyilkolás: egy lövés eldörren, az áldozat megtántorodik, a földre rogy és meghal. Ez minden, a dolgok a helyükre kerülnek, a repülő felszáll, a sorsok beteljesednek. Nyilván megfigyelték már, hogy a mai amerikai akciófilmekben egészen más a helyzet: a gyilkolászás olyan velejárója a mindennapoknak, mint az evés vagy a fogmosás, ugyanakkor a rossz fiúk, akiket lelőnek - (tudni kell, hogy az USA-ban csak a rossz fiúkat lövik le, na meg néha a lovakat, ugye) -, az istenért nem képesek meghalni.

Beleengednek egy sorozatot az UZI-ból, elesik, de csak úgy, mint aki megbotlott, majd felugrik és támad tovább. Leütik, felrobbantják, felgyújtják, kap egy újabb sorozatot, száz sebből vérzik, a végén kidobják az ablakon. Lángoló fáklyaként zuhan tíz emeletet, ripityává tör egy parkírozó autót, aztán megrázza a fejét, feláll, és tántorogva újra támad, mert még mindig nem sikerült kiiktatni. És ez nem sci-fi, ez egy átlagos amerikai akciókrimi, mondanám, hogy 6-7 éves gyerekek szellemi szintjéhez idomulva, de ahhoz meg túl kegyetlen. Úgy húsz éve figyelem, hogy Hollywood rossz fiúja nem tud meghalni, olyan, mint egy elpusztíthatatlan fantom. Talán csodálkozni fognak, de mindez a mai magyar politikai helyzetről, Gyurcsány és Kóka koalíciós onanizálásáról jutott eszembe.

A marxizmus, mint történelemformáló erő totálisan megbukott, az iskolapénzt mégsem a marxisták, hanem azon százmillió nagyságrendű áldozat fizette, akiket általa, érte, a nevében, az akaratából, ideológiájának következetes alkalmazásával öltek meg szerte a világon. (Részletesebb adatolás olvasható A kommunizmus fekete könyvében.) Most februárban volt egy - Istennek hála, elfelejtett - évforduló: Londonban 160 évvel ezelőtt tette közzé Karl Marx, a trieri rabbi filozófikus hajlamú fia a Kommunista kiáltványt, amit azóta annullált ugyan a történelem, első mondata mégis megsüvegelni való irodalmi trouvaille: "Kísértet járja be Európát - a kommunizmus kísértete". Azért tartom kifejezőnek ezt a mondatot, mert nap mint nap tapasztalom a halott kommunizmus szellemének kísértését, jelenlétét, meghalni, elmúlni nem tudását. A kommunizmus - és ezáltal voltaképpen minden kommunista - hasonlóan a fentebb leírt amerikai rossz fiúk megölhetetlenségéhez és kiirthatatlanságához, minden józan ész, érv, tény és adat ellenére, amelyek bizonyítják, hogy ő már nincs, ő már nem lehet, őt már elzavarták, likvidálták, érvénytelenítették, betiltották, törvényen kívül helyezték - itt van velünk, él, virul, mi több - irányít minket! Ennek a szellemjárásnak közéleti és politikai archetípusait adják a mai magyar kormánykoalíció önérzetes hangadói, élükön Gyurcsánnyal és Kókával. Végképp nem zavarja őket március 9-e szentenciája: a magyarságnak elege van belőlük: nem kellene, nem kívánatos sem jelenlétük, sem politikájuk, sem jövőképük. A magyar nép nagy bárgyún a klaszszikus demokrácia eszközével, népszavazással próbált útilaput kötni a talpuk alá. Mintha ezek úriemberek lennének, akik szembesülve a tényekkel, megalázva, szégyenkezve visszavonulnának a félre nem érthető népszavazási eredmény láttán. Csakhogy a magyar nép a jelek szerint még mindig nem ismeri eléggé a kommunista kísértetjárás szellemét: rájuk nem lehet a keresztény, polgári erkölcsök pressziójával hatni, ezeknek ugyanis nincs érintkezési pontjuk a valósággal, lévén kísértetek. Sztalin, Rákosi és Kádár kísértetei. Őket nem érdekli, sosem érdekelte a valóság, ők az eszme eszementjei, az elvek, a dogmák, a

tan és párt doktrínere, akik gátlás nélkül áttaposnak a pusztuló nemzet tetemén, ha ezzel "az ögy" - (ami jelen időszakban csakis és kizárólag pénzügy lehet) - érvényre jutását segítik elő. Azt hiszem, sosem volt ilyen amorális a magyar politikai elit, mint ma. Szerintem Rákosi és Kádár korszaka is a maga fals és erőszakolt módján persze, de becsületesebb volt, mint ezek. Formálisan mindenképpen, ők ugyanis építettek, míg Gyurcsányék csak rombolni, elvenni, követelni tudnak. A Gyurcsány-kabinet végzi a maga - Isten, ha tudja, kitől megrendelt, elvart - munkáját, miközben számára a nemzet maga, a tízmilliónyi magyar nép csak afféle zavaró tényező, amire hébe-hóba, mint például március 9-e estéjén, reagálni kénytelen. Emlékeztet ez engem a görög drámák világára, ahol a hős, aki általában királyi ivadék, teszi, amit tennie kell, miközben a háttérből a kórus - ez lenne a magyar közvélemény, a vox populi - tiltakozik, háborog, zümmög. Viszont egy átlagos görög tragédiában a hős soha nem képes olyan fokon ignorálni a kórus véleményét, amennyire az MSZP-SZDSZ-koalíció vezetői semmibe veszik hazájuk népének kinyilvánított akaratát.

Gyurcsányék már teljesen kívül vannak a nemzeten: ez a koalíció már csak egymásért van, egymást szolgálják, illetve azt a titokzatos megbízót, amelynek mindketten szószólói. Az SZDSZ már csak az MSZP-nek kell, az MSZP már csak az SZDSZ-nek, de a magyar nemzet régen nem tartana igényt egyikre sem! Ezt bátorkodom én valamiféle politikai onanizálásnak nevezni. Mindenesetre nevezzük akárminek: megtermékenyülést, áldást, jövőt nem fog hozni a magyarságnak ez a koalíció. Se most, se soha.

Itt vannak köztünk, a nyakunkon élnek, pedig valójában már réges-régen vagy a mindent beborító feledés homályában, vagy a múzeumi tárlók halott csendjében volna a helyük. Csakhogy a kommunizmus 1848 februárjában elszabadult kísértete nem hajlandó sem meghalni, sem visszabújni a palackba. Rajtunk már csak a radikális ellenállás segít, ami nem feltétlenül erőszak, de feltétlenül következetes elutasítása mindennek, amit a Gyurcsány-Kóka duett regnálása képvisel. Március 9-e félre nem érthető határozottságának erejével kell viszonyulnunk mindenhez, amit ezek mondanak, tesznek vagy terveznek. Ugyanis egyet tudni kell: nem értünk mondják, nem értünk teszik, nem értünk tervezik!

Híres nagy, 160 éves jelszavuk, a "Világ proletárjai, egyesüljetek!" kezdetben a polgárok kozmopolitizmusának, később a kommunisták internacionalizmusának, ma pedig a milliárdosok globalizmusának alapképlete. De hogy nemzeti jövőnkhez nem volt, és nincs köze, abban biztosak lehetünk ebben a szellemjárta magyar világban.

1946-ban Nürnbergben nemzetközi felhajtás mellett elítélték a fasisztákat. A jóval nagyobb áldozatszámot maga mögött tudó kommunizmus perére soha nem került sor, sőt, ők azóta is részesei, törvényhozói az EU-s országok parlamentjeinek, esetünkben egyenesen kormányon vannak. Olyan borzongatóan kimagasló kommunista bűnösök is elkerültek mindennemű bírósági elszámoltatást, mint a brutalitásáról hírhedt, "Mészárosként" emlegetett vörös khmer tömeggyilkos, Ta Mok, aki tetteinek elkövetése után 30 évvel, tavaly halt meg, 82 éves korában, és a haláláról hírt adó kis cikk nagy sajnálkozva megjegyzi: jövőre tervezték bírósági elszámoltatását. Hát bizony Göringéknek nem volt ekkora szerencsájük. Magát Pol Potot sem ítélte el soha egyetlen bíróság sem, és a 3 millió áldozatot követelő, 1975-től 79-ig tartó kambodzsai kommunizmus egyetlen, még élő, nyolcvan felett járó vezetőjét, Nuon Cheát, "a második számú testvért", várhatólag majd valamikor az idén(!) fogja elítélni egy ENSZ-bíróság. Ha elél addig az öreg.

Gyanítom, ez a nagy szellemjárás is azért van, mert teljesen veszélytelen és rizikómentes dolog kommunistának lenni Ma-gyarországon is, máshol is.

Pedig de jó volna már létrehoznunk, akár a Terror Házán belül a Magyarországi Kommunista

Írta: Szócs Zoltán

2008. április 05. szombat, 07:02 -

Bűnözők Pantheonját, és ott, az "Apró Antal szoba" teremőre lehetne az impulzív Gyurcsány Ferenc. Ez az egyetlen munka, ami ideálisan megfelelne személyiségének és kompetenciájának. Aztán majd 65 éves korában nyugdíjba mehet - feltéve, hogy lesz még akkor nyugdíj.

Szócs Zoltán